



Arrest

nr. 80 534 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. CALLEWAERT, loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op respectievelijk 17 januari 2011 en 23 december 2010 en hebben zich vluchteling verklaard op datum van hun binnenkomst.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op respectievelijk 28 maart 2011 en 25 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 16 november 2011.

1.3. Op 26 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van M. A. J.:

“A. Feitenrelaas

U, M.(...) A.(...), bent een 36-jarige sjiitische Tadzjiekse Afghaan. Sinds uw geboorte tot uw vertrek woonde u in de wijk Koche Gawalian in de stad Herat. U bent tot het zesde leerjaar naar school geweest. Toen u veertien was ging u in de leer bij kleermaker H.(...) Q.(...). Later begon u als zelfstandige te werken. In 1375 (1996) kocht u een winkel gelegen in Tonke Tele Harkazi in de stad Herat. Daarnaast was u ook handelaar in stoffen die u aankocht in Herat en vervolgens in Iran verkocht. Vanwege uw handel reisde u vaak tussen Herat en Iran. U bent sinds 28 mizan 1376 (20 oktober 1997) getrouwd met de 30-jarige A.(...) Z.(...) en heeft drie kinderen: A.(...) H.(...) (4 december 1997), A.(...) M.(...) (26 juli 2001) en N.(...) M.(...) (22 april 2005). Uw ouders, broers en zus wonen allen in Herat. Uw vader werkte als schrijnwerker, uw moeder was huisvrouw.

In 1383 (2004) kocht u een stuk grond van K.(...) en F.(...). U kocht het voor 50000 dollar. Een aantal jaar later, in saur 1389 (april – mei 2010), contacteerden de vorige eigenaars u opnieuw om de gronden terug te geven omdat deze in de loop der tijd drie maal in waarde waren gestegen. K.(...) en F.(...) hadden veel invloed in de regio en hadden tijdens de opeenvolgende regimes steeds banden met de gezagshebbers, eerst met de taliban en later met Ismael Khan. Omdat u weigerde deze gronden opnieuw af te staan werd u bedreigd. Enkele dagen later werd een poging ondernomen om uw zoon A.(...) H.(...) te ontvoeren. Hij kon worden geholpen door mensen in de straat maar hield er wel een buikwonde aan over. Uw zoon verbleef vijf nachten in het ziekenhuis. U werd na deze ontvoeringspoging nog enkele keren telefonisch bedreigd door uw belagers. Een aantal dagen nadat uw zoon uit het ziekenhuis werd ontslagen besloten jullie Afghanistan te verlaten.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u en uw familie gedood zullen worden door K.(...) en F.(...).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee Afghaanse paspoorten, een eigendomsakte van één uw gronden, een huwelijksakte, een winkelvergunning, een vergunning om als zelfstandige te werken, een verklaring van burens en dorpsouderen, een certificaat van de opleiding eerste hulpverlening van uw echtgenote en een medisch attest van uw zoon A.(...) H.(...) J.(...) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig geloofwaardig zijn.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw conflict met K.(...) en F.(...) weinig aannemelijk zijn.

Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat u weinig weet te vertellen over deze personen die aan de basis zouden liggen van uw problemen. Als u gevraagd wordt naar de naam van de persoon die uw grond wou terugkopen zegt u in eerste instantie dat u denkt dat hij K.(...) F.(...) heet (CGVS, p.22). Dat u lijkt te twijfelen over de identiteit van de persoon die u grond wou terugkopen en met wie u de problemen heeft waarvoor u Afghanistan ontvlucht heeft is op zich al vreemd maar nog vreemder wordt het als u even later verklaart dat ‘K.(...) F.(...)' niet één maar twee personen zijn, namelijk K.(...) en F.(...) (CGVS, p.23). Wat er ook van zij, later tijdens het gehoor blijkt dat u evenmin hun achternaam kent “Mandakran of Aslan ofzo. Ik weet het niet exact” (CGVS p.28). Gevraagd naar de band tussen K.(...) en F.(...) antwoordt u dat u denkt dat ze neven waren maar dat u het zich niet herinnert (CGVS p.27). En u weet ook niet welk beroep zij uitoefenen (CGVS p.25). Het is zeer merkwaardig dat u een stuk grond koopt van twee personen maar niet informeert naar hun achtergrond. Zeker gezien uw verklaringen dat zij gelieerd zouden zijn geweest aan de taliban in de periode waarin de aankoop gebeurde (CGVS p.25). Gezien het feit dat zij aan de basis lagen van de problemen waardoor u Afghanistan met uw gezin verliet zou men toch verwachten dat u zich beter zou geïnformeerd hebben over uw belagers.

Verder verklaart u dat K.(...) en F.(...) nauwe contacten hebben met de gezagshebbers. U spreekt over banden met de taliban, Ismael Khan en de regering. U bent er echter niet in geslaagd het CGVS hiervan te overtuigen vanwege uw zeer vage verklaringen. Eerst zegt u dat ze werkzaam zijn bij de overheid. Wanneer u daarna gevraagd wordt wat hun precieze functie was antwoordt u dat ze niet officieel werken voor de overheid werken maar contacten hebben bij de overheid en de politie. U kunt

echter geen namen noemen van contacten bij de politie en verklaart dat u wist dat ze deze contacten hadden omdat u dat zag "als iemand op die manier mensen kan bedreigen en onder druk zetten is het duidelijk dat zij steun genieten" (CGVSp.25). Verder zegt u dat zij in de periode dat u die grond van hun kocht bij de taliban waren maar kan u opnieuw geen verdere informatie geven hieromtrent (CGVS p.25). Wanneer u gevraagd wordt met wie zij contact hadden antwoordt u bijvoorbeeld "Wie moet ik daarbij noemen? Gewoon de taliban.." (CGVS p.26). U maakt melding van een gasthuis van de taliban op zes winkels afstand van uw eigen winkel maar weet niet wie daar kwam, behalve "de taliban vooral, soms namen ze ook gewone mensen mee" (CGVS p.26). Verder wordt u gevraagd om iets specifiek te zijn over hun contacten bij de overheid en antwoordt u opnieuw ontwijkend dat u daar geen namen bij kan vertellen maar dat er mensen bij de overheid en de politie waren die u voordien bij de taliban heeft gezien (CGVS p.27). Uw verklaringen over de banden tussen uw belagers en de overheid, taliban etc. steunen op ongefundeerde veronderstellingen en zijn bijgevolg niet overtuigend en doen bovendien verdere twijfels rijzen over het feit dat u een conflict zou hebben gehad met deze twee personen.

U legt een eigendomsakte voor van een grond in het vierde district van de stad Herat maar u deed geen moeite de eigendomsakte te bekomen van de betwiste gronden. Doordat u dit document niet toont kan niet worden nagegaan of u de rechtmatige eigenaar bent van deze grond en of u deze daadwerkelijk van K.(...) en F.(...) heeft gekocht. Het is nochtans de plicht van elke asielzoeker om alle pertinente gegevens in het kader van zijn asioldossier over te maken aan het CGVS. Temeer daar het document zich nog in Herat bevindt en dus gemakkelijk naar u kon worden opgestuurd (CGVS p.28). Dat u bovendien verklaart dat dit eigendomsdocument in Herat is gebleven zodat die verder kan worden verkocht, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van de vorige eigenaars (CGVS p.28). Indien zij u dermate zouden hebben lastiggevallen, o.a. door uw zoon te ontvoeren, is het weinig aannemelijk dat u die gronden alsnog wil doorverkopen aan andere mensen en uw overgebleven familie blootstelt aan verdere bedreigingen van K.(...) en F.(...) in plaats van deze gronden opnieuw aan uw belagers te verkopen. Had u de gronden terugverkocht aan uw belagers zouden uw problemen immers opgelost zijn. Overigens leek dit een meer voor de hand liggende oplossing te zijn voor uw problemen dan met uw ganse gezin halsoverkop uw geboorteland te verlaten op weg naar een onzekere toekomst. Dat u dit niet deed (de grond opnieuw aan hen verkopen) omdat de prijs die K.(...) en F.(...) u zouden betalen te laag zou liggen is toch wel een vreemde overweging in het ganse debat en ondermijnt niet enkel de ernst van uw vrees maar ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Aangezien uw verklaringen over het conflict met K.(...) en F.(...) weinig overtuigend zijn wordt ook geen geloof gehecht aan de ontvoering van uw zoon aangezien deze daar rechtstreeks uit voortvloeit. U verklaart dat K.(...) en F.(...) u na de ontvoeringspoging zouden hebben opgebeld met de boodschap dat zij hier verantwoordelijk voor waren (CGVS p.31). Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze ontvoering verder ondermijnd door uw vage en tegenstrijdige antwoorden.

Noch u, noch uw echtgenote herinnert zich immers precies de dag waarop uw zoon werd ontvoerd. Dat is zeer merkwaardig omdat deze gebeurtenis logischerwijs een diepe indruk moet hebben gelaten én omdat ze de directe aanleiding vormde voor jullie vertrek. Volgens uw verklaringen werd uw zoon ontvoerd begin jawza "ik weet niet de tweede of de derde" (CGVS p.30). Uw echtgenote kan het zich al helemaal niet meer herinneren "Dat weet ik niet meer, dat kan ik me niet herinneren" (CGVS echtgenote p14). Bovendien verklaart u eerst dat uw zoon ontvoerd werd in de maand jawza 1389 (mei - juni 2010) (CGVS p.30). Later in het interview geeft u aan dat het gebeurde in jedi 1389 (december 2010 – januari 2011) (CGVS p.32). Dat u niet meer precies kunt zijn over de datum van het tijdstip waarop een gebeurtenis plaatsvond die jullie zo diep geraakt heeft en waardoor jullie besloten Afghanistan te verlaten is weinig aannemelijk en lijkt erop te wijzen dat de gebeurtenis zoals u ze beschrijft nooit plaatsgevonden heeft.

Daarnaast kan u enkel in zeer vage bewoordingen vertellen over wat er precies tijdens deze ontvoering is gebeurd. Uw verklaringen over dit incident staan bol van de veronderstellingen. U weet niet op welke manier uw zoon getroffen is aan zijn buik, u denkt dat hij misschien geraakt is in zijn heup door het sleuren maar weet het niet zeker, u zegt dat die mannen geprobeerd zouden hebben om hem met een auto te raken etc. (CGVS p.32). Dat u er zelf niet bijwas kan niet als een geldig excuus worden beschouwd in deze context. Er kan van uitgegaan worden dat uw zoon u uitvoerig zou hebben verteld over deze ontvoeringspoging en dat er in het kader van de operatie en het verblijf in het ziekenhuis aandacht zou zijn besteed aan de precieze manier waarop uw zoon getroffen werd. Bovendien waren er volgens uw verklaringen voldoende ooggetuigen aanwezig en hebben die personen uw zoon naar huis gebracht (CGVS p.30, 32). Dat u niet meer pogingen ondernomen heeft om van die ooggetuigen (waaronder kennissen van u) meer informatie te bekomen over wat zich juist afgespeeld heeft is zo onwaarschijnlijk dat het bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover ondermijnt.

Uit jullie beperkte kennis en tegenstrijdige verklaringen over deze ontvoering wordt door het CGVS afgeleid dat deze ontvoering niet heeft plaatsgevonden.

Samenvattend kan worden gesteld dat het CGVS geen geloof hecht aan het grondconflict met K.(...) en F.(...) vanwege jullie beperkte kennis over deze mannen die rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor de jullie problemen en jullie beslissing om Afghanistan te verlaten. Gezien jullie verklaringen over dit conflict onaannemelijk worden geacht, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de ontvoering van uw zoon omdat deze daar rechtstreeks uit zou voortkomen. Dit wordt tevens bevestigd door jullie gebrek aan kennis en jullie vage verklaringen met betrekking tot deze ontvoering. U heeft dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakt u het op basis van dezelfde verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde paspoorten, de huwelijksakte, het document in verband met de verhuur van uw winkel, de vergunning om als zelfstandige te mogen werken, de eigendomsakte van uw winkel en het certificaat van de opleiding eerstehulpverlening van uw echtgenote vermogen niet deze appreciatie te wijzigen aangezien deze een indicatie zijn van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De eigendomsakte die u voorlegt van de grond die u bezit heeft geen bewijswaarde aangezien het hier niet gaat over de grond die betwist wordt en die aan de basis ligt van uw aangehaalde problemen (CGVS p.28). Het medisch attest dat door u wordt voorgelegd geeft aan dat uw zoon een litteken op de buik heeft dat veroorzaakt is door een auto-ongeluk. Dit document kan het oordeel van het CGVS niet wijzigen omdat dit attest bijna twee jaar na het incident werd opgemaakt en uw zoontje dit litteken op om het even welke manier kon oplopen. De vermelding op dit medisch attest van het auto-ongeluk is naar alle waarschijnlijkheid gebaseerd op wat u de dokter heeft verteld en vormt op zich dus ook geen bewijs. Wat de geschreven verklaring van de buren en de dorpsoudsten betreft die uw problemen bevestigen dient in het algemeen opgemerkt te worden dat bewijsstukken enkel waarde hebben zo ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen wat hier niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in de stad Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en

de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Z. A.:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) Z.(...) (meisjesnaam A.(...)), bent een 30-jarige sjiitische Tadzjiekse vrouw met de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in de stad Herat. U bent naar school gegaan tot de vijfde klas, volgde daarnaast ook koranlessen en voltooide een opleiding voor eerstehulpverlening. Later gaf u zelf ook koranlessen aan kinderen en vrouwen uit de buurt. U spreekt Dari, een beetje Engels, en leest vlot Arabisch. Sinds 28 mizan 1376 (20 oktober 1997) bent u getrouwd met de 36-jarige M.(...) A.(...) en heeft drie kinderen: A.(...) H.(...) (4 december 1997), A.(...) M.(...) (26 juli 2001) en N.(...) M.(...) (22 april 2005). Uw echtgenoot is kleermaker en handelaar in stoffen. Uw ouders, zussen en broers wonen allemaal in Herat.

U en uw echtgenoot beroepen zich volledig op dezelfde problemen. In 1383 (2004) kocht uw echtgenoot een stuk grond van K.(...) en F.(...). Uw echtgenoot kocht het voor 50000 dollar. Een aantal jaar later, in saur 1389 (april – mei 2010), contacteerden de vorige eigenaars uw echtgenoot opnieuw om de gronden terug te geven omdat deze in de loop der tijd drie maal in waarde waren gestegen. K.(...) en F.(...) hadden veel invloed in de regio en hadden tijdens de opeenvolgende regimes steeds banden met de gezagshouders, eerst met de taliban en later met Ismael Khan. Omdat uw echtgenoot weigerde deze gronden opnieuw af te staan werd hij bedreigd. Enkele dagen later werd een poging ondernomen om uw zoon A.(...) H.(...) te ontvoeren. Hij kon worden geholpen door mensen in de straat maar hield er wel een buikwonde aan over. Uw zoon verbleef vijf nachten in het ziekenhuis. U werd na deze ontvoeringspoging nog enkele keren telefonisch bedreigd door uw belagers. Een aantal dagen nadat uw zoon uit het ziekenhuis werd ontslagen besloten jullie Afghanistan te verlaten.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u en uw familie gedood zullen worden door K.(...) en F.(...). Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee Afghaanse paspoorten, een eigendomsakte van één uw gronden, een huwelijksakte, een winkelvergunning, een vergunning om als zelfstandige te werken, een verklaring van burens en dorpsouderen, een certificaat van de opleiding eerstehulpverlening van uw echtgenote en een medisch attest van uw zoon A.(...) H.(...) J.(...) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien de motieven van uw echtgenoot niet geloofwaardig werden bevonden kan er ook in uw hoofdte niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te

moeten koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de hieronder omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig geloofwaardig zijn.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw conflict met K.(...) en F.(...) weinig aannemelijk zijn.

Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat u weinig weet te vertellen over deze personen die aan de basis zouden liggen van uw problemen. Als u gevraagd wordt naar de naam van de persoon die uw grond wou terugkopen zegt u in eerste instantie dat u denkt dat hij K.(...) F.(...) heet (CGVS, p.22). Dat u lijkt te twijfelen over de identiteit van de persoon die u grond wou terugkopen en met wie u de problemen heeft waarvoor u Afghanistan ontvlucht heeft is op zich al vreemd maar nog vreemder wordt het als u even later verklaart dat 'K.(...) F.(...)' niet één maar twee personen zijn, namelijk K.(...) en F.(...) (CGVS, p.23). Wat er ook van zij, later tijdens het gehoor blijkt dat u evenmin hun achternaam kent "Mandakran of Aslan ofzo. Ik weet het niet exact" (CGVS p.28). Gevraagd naar de band tussen K.(...) en F.(...) antwoordt u dat u denkt dat ze neven waren maar dat u het zich niet herinnert (CGVS p.27). En u weet ook niet welk beroep zij uitoefenen (CGVS p.25). Het is zeer merkwaardig dat u een stuk grond koopt van twee personen maar niet informeert naar hun achtergrond. Zeker gezien uw verklaringen dat zij gelieerd zouden zijn geweest aan de taliban in de periode waarin de aankoop gebeurde (CGVS p.25). Gezien het feit dat zij aan de basis lagen van de problemen waardoor u Afghanistan met uw gezin verliet zou men toch verwachten dat u zich beter zou geïnformeerd hebben over uw belagers.

Verder verklaart u dat K.(...) en F.(...) nauwe contacten hebben met de gezagshebbers. U spreekt over banden met de taliban, Ismael Khan en de regering. U bent er echter niet in geslaagd het CGVS hiervan te overtuigen vanwege uw zeer vage verklaringen. Eerst zegt u dat ze werkzaam zijn bij de overheid. Wanneer u daarna gevraagd wordt wat hun precieze functie was antwoordt u dat ze niet officieel werken voor de overheid werken maar contacten hebben bij de overheid en de politie. U kunt echter geen namen noemen van contacten bij de politie en verklaart dat u wist dat ze deze contacten hadden omdat u dat zag "als iemand op die manier mensen kan bedreigen en onder druk zetten is het duidelijk dat zij steun genieten" (CGVSp.25). Verder zegt u dat zij in de periode dat u die grond van hun kocht bij de taliban waren maar kan u opnieuw geen verdere informatie geven hieromtrent (CGVS p.25). Wanneer u gevraagd wordt met wie zij contact hadden antwoordt u bijvoorbeeld "Wie moet ik daarbij noemen? Gewoon de taliban.." (CGVS p.26). U maakt melding van een gasthuis van de taliban op zes winkels afstand van uw eigen winkel maar weet niet wie daar kwam, behalve "de taliban vooral, soms namen ze ook gewone mensen mee" (CGVS p.26). Verder wordt u gevraagd om iets specifiek te zijn over hun contacten bij de overheid en antwoordt u opnieuw ontwijkend dat u daar geen namen bij kan vertellen maar dat er mensen bij de overheid en de politie waren die u voordien bij de taliban heeft gezien (CGVS p.27). Uw verklaringen over de banden tussen uw belagers en de overheid, taliban etc. steunen op ongefundeerde veronderstellingen en zijn bijgevolg niet overtuigend en doen bovendien verdere twijfels rijzen over het feit dat u een conflict zou hebben gehad met deze twee personen.

U legt een eigendomsakte voor van een grond in het vierde district van de stad Herat maar u deed geen moeite de eigendomsakte te bekomen van de betwiste gronden. Doordat u dit document niet toont kan niet worden nagegaan of u de rechtmatige eigenaar bent van deze grond en of u deze daadwerkelijk van K.(...) en F.(...) heeft gekocht. Het is nochtans de plicht van elke asielzoeker om alle pertinente gegevens in het kader van zijn asioldossier over te maken aan het CGVS. Temeer daar het document zich nog in Herat bevindt en dus gemakkelijk naar u kon worden opgestuurd (CGVS p.28). Dat u bovendien verklaart dat dit eigendomsdocument in Herat is gebleven zodat die verder kan worden verkocht, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van de vorige eigenaars (CGVS p.28). Indien zij u dermate zouden hebben lastiggevalen, o.a. door uw zoon te ontvoeren, is het weinig aannemelijk dat u die gronden alsnog wil doorverkopen aan andere mensen en uw overgebleven familie blootstelt aan verdere bedreigingen van K.(...) en F.(...) in plaats van deze gronden opnieuw aan uw belagers te verkopen. Had u de gronden teruggekocht aan uw belagers zouden uw problemen immers opgelost zijn. Overigens leek dit een meer voor de hand liggende oplossing te zijn voor uw

problemen dan met uw ganse gezin halsoverkop uw geboorteland te verlaten op weg naar een onzekere toekomst. Dat u dit niet deed (de grond opnieuw aan hen verkopen) omdat de prijs die K.(...) en F.(...) u zouden betalen te laag zou liggen is toch wel een vreemde overweging in het ganse debat en ondermijnt niet enkel de ernst van uw vrees maar ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Aangezien uw verklaringen over het conflict met K.(...) en F.(...) weinig overtuigend zijn wordt ook geen geloof gehecht aan de ontvoering van uw zoon aangezien deze daar rechtstreeks uit voortvloeit. U verklaart dat K.(...) en F.(...) u na de ontvoeringspoging zouden hebben opgebeld met de boodschap dat zij hier verantwoordelijk voor waren (CGVS p.31). Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze ontvoering verder ondermijnd door uw vage en tegenstrijdige antwoorden.

Noch u, noch uw echtgenote herinnert zich immers precies de dag waarop uw zoon werd ontvoerd. Dat is zeer merkwaardig omdat deze gebeurtenis logischerwijs een diepe indruk moet hebben gelaten én omdat ze de directe aanleiding vormde voor jullie vertrek. Volgens uw verklaringen werd uw zoon ontvoerd begin jawza "ik weet niet de tweede of de derde" (CGVS p.30). Uw echtgenote kan het zich al helemaal niet meer herinneren "Dat weet ik niet meer, dat kan ik me niet herinneren" (CGVS echtgenote p14). Bovendien verklaart u eerst dat uw zoon ontvoerd werd in de maand jawza 1389 (mei - juni 2010) (CGVS p.30). Later in het interview geeft u aan dat het gebeurde in jedi 1389 (december 2010 – januari 2011) (CGVS p.32). Dat u niet meer precies kunt zijn over de datum van het tijdstip waarop een gebeurtenis plaatsvond die jullie zo diep geraakt heeft en waardoor jullie besloten Afghanistan te verlaten is weinig aannemelijk en lijkt erop te wijzen dat de gebeurtenis zoals u ze beschrijft nooit plaatsgevonden heeft.

Daarnaast kan u enkel in zeer vage bewoordingen vertellen over wat er precies tijdens deze ontvoering is gebeurd. Uw verklaringen over dit incident staan bol van de veronderstellingen. U weet niet op welke manier uw zoon getroffen is aan zijn buik, u denkt dat hij misschien geraakt is in zijn heup door het sleuren maar weet het niet zeker, u zegt dat die mannen geprobeerd zouden hebben om hem met een auto te raken etc. (CGVS p.32). Dat u er zelf niet bijwas kan niet als een geldig excuus worden beschouwd in deze context. Er kan van uitgegaan worden dat uw zoon u uitvoerig zou hebben verteld over deze ontvoeringspoging en dat er in het kader van de operatie en het verblijf in het ziekenhuis aandacht zou zijn besteed aan de precieze manier waarop uw zoon getroffen werd. Bovendien waren er volgens uw verklaringen voldoende ooggetuigen aanwezig en hebben die personen uw zoon naar huis gebracht (CGVS p.30, 32). Dat u niet meer pogingen ondernomen heeft om van die ooggetuigen (waaronder kennissen van u) meer informatie te bekomen over wat zich juist afgespeeld heeft is zo onwaarschijnlijk dat het bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover ondermijnt.

Uit jullie beperkte kennis en tegenstrijdige verklaringen over deze ontvoering wordt door het CGVS afgeleid dat deze ontvoering niet heeft plaatsgevonden.

Samenvattend kan worden gesteld dat het CGVS geen geloof hecht aan het grondconflict met K.(...) en F.(...) vanwege jullie beperkte kennis over deze mannen die rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor de jullie problemen en jullie beslissing om Afghanistan te verlaten. Gezien jullie verklaringen over dit conflict onaannemelijk worden geacht, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de ontvoering van uw zoon omdat deze daar rechtstreeks uit zou voortkomen. Dit wordt tevens bevestigd door jullie gebrek aan kennis en jullie vage verklaringen met betrekking tot deze ontvoering. U heeft dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakt u het op basis van dezelfde verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde paspoorten, de huwelijksakte, het document in verband met de verhuur van uw winkel, de vergunning om als zelfstandige te mogen werken, de eigendomsakte van uw winkel en het certificaat van de opleiding eerstehulpverlening van uw echtgenote vermogen niet deze appreciatie te wijzigen aangezien deze een indicatie zijn van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De eigendomsakte die u voorlegt van de grond die u bezit heeft geen bewijswaarde aangezien het hier niet gaat over de grond die betwist wordt en die aan de basis ligt van uw aangehaalde problemen (CGVS p.28). Het medisch attest dat door u wordt voorgelegd geeft aan dat uw zoon een litteken op de buik heeft dat veroorzaakt is door een auto-ongeluk. Dit document kan het oordeel van het CGVS niet wijzigen omdat dit attest bijna twee jaar na het incident werd opgemaakt en uw zoontje dit litteken op om het even welke manier kon oplopen. De vermelding op dit medisch attest van het auto-ongeluk is naar alle waarschijnlijkheid gebaseerd op wat u de dokter heeft verteld en vormt op zich dus ook geen bewijs. Wat de geschreven verklaring van de buren en de dorpsoudsten betreft die uw problemen bevestigen dient in het algemeen opgemerkt te worden dat bewijsstukken enkel waarde hebben zo ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen wat hier niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit

Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in de stad Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EC, voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen zich baseren op de “weinig geloofwaardigheid” van het asielaanvraag, zonder rekening te houden met de relevante feiten in verband met het land van herkomst. Zij citeren uit de UNHCR Guidelines 2010 over grondconflicten en stellen dat hun relaas absoluut waarschijnlijk is gezien de Afghaanse context. Zij herhalen hun vluchtmotieven, namelijk dat zij een vrees voor vervolging koesteren vanwege een grondconflict en dat hun zoon het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering. Zij wijzen erop dat ontvoeringen en aanslagen op kinderen in het kader van conflicten met de ouders schering en inslag zijn in Afghanistan en dat de NGO's spreken van een werkelijke ‘golf’ (“wave”) van ontvoeringen. De realiteit in hun land komt aldus overeen met hun relaas. Vervolgens ondernemen verzoekers een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij menen dat zij nogmaals ondervraagd dienden te worden indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat hun verklaringen te vaag waren. Zij besluiten dat een relaas dat zelfs ‘weinig geloofwaardig’ is omdat het vaag is, maar dat plausibel is omdat het overeenkomt met de realiteit in het land van herkomst, dient te leiden tot een erkenning van de status van vluchteling omwille van het voordeel van de twijfel.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betwisten verzoekers in een eerste onderdeel het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de stad Herat. Zij wijzen erop dat in het openbaar beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers te lezen valt dat aan asielzoekers uit heel de provincie Herat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Zonder enige uitleg, heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn positie veranderd en vindt hij nu dat de stad Herat niet gevaarlijk is. Verzoekers citeren uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier op grond waarvan het Commissariaat-generaal besluit dat er een verbetering is in de veiligheidssituatie. Zij verwijzen naar het ANSO-rapport, waaruit volgens verzoekers blijkt dat de situatie in Herat tussen 2010 en 2011 is verslechterd en het aantal aanvallen van AGE's is toegenomen met 115%. Het ANSO-rapport schets de situatie als “deteriorating” zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit dit rapport niet wettig kan afleiden dat de situatie in Herat verbeterd is, aldus nog verzoekers. Zij menen dat er in Herat nog steeds sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissingen geen onderzoek wordt gevoerd naar de noodzaak aan subsidiaire bescherming voor een familie. Zij verduidelijken dat de bestreden beslissingen identiek zijn aan een beslissing voor een jonge alleenstaande man en in alle talen zwijgen over jonge kinderen. Ook het Cedoca-rapport onderzoekt de situatie in Herat met betrekking tot de mensenrechten en de kinderrechten specifiek allerminst. Zeker wanneer in het kader van de asielaanvraag het kind de vervolging heeft ondergaan, had men dienen te motiveren met betrekking tot dit kind, aldus verzoekers. Zij wijzen erop dat het risico op ernstige schade des te groter is voor een dergelijke kwetsbare categorie en zijn de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken. Zij verwijzen in dit verband naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet. Zij wijzen er voorts op dat volgens UNICEF, Afghanistan het slechtste land ter wereld is voor kinderen, realiteit die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt ontkend doch desalniettemin wordt verzwegen. Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen zich dienden uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouders. Het is volgens verzoekers immers evident dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft. Zij stellen in dit opzicht dat het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, zoals toegang tot school, medische hulp, ... van dien aard is dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit. Verzoekers menen dan ook dat de bestreden beslissingen de artikelen 2 (recht op leven), 3 (recht op menselijke integriteit) en 14 (recht op onderwijs) van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schenden. Immers, Afghanistan behaalt volgens Amnesty International en UNICEF het wereldrecord inzake kindersterfte, verder is er een gebrek aan medische en sociale structuren die een

direct gevolg is van de oorlog, en bovendien bevestigen cijfers van UNICEF duidelijk dat het recht op onderwijs van de kinderen in gevaar zou worden gebracht bij een terugkeer naar Afghanistan. Deze dramatische humanitaire situatie is het directe gevolg van het gewapend conflict dat reeds 30 jaar duurt in Afghanistan en dient dan ook te worden onderzocht bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming aangezien deze situatie een ernstig risico vormt voor het leven en de fysieke integriteit en dit risico past in het kader van het gewapend conflict, aldus nog verzoekers. Zij voegen hieraan toe dat antipersoonsmijnen elke dag kinderen doden of verminken in Afghanistan. Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissingen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook artikel 3 EVRM schenden doordat niet wordt onderzocht of zij in aanmerking komen voor het statuut van de subsidiaire bescherming.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *“Selected country guidance and/or reference documents regarding children in Afghanistan”* van UNHCR, bijgewerkt tot 1 februari 2012 en een uittreksel uit een ANSO-rapport.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen betreffende de gebeurtenissen die rechtstreeks aanleiding zou hebben gegeven tot hun vertrek uit Afghanistan, zijnde een grondconflict en de daaruit voortvloeiende poging tot ontvoering van hun zoon. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker uitermate vage en op ongefundeerde veronderstellingen gebaseerde verklaringen aflegt aangaande de personen die aan de basis lagen van de problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht met zijn gezin Afghanistan te verlaten, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) hij geen moeite heeft gedaan om de eigendomsakte te bekomen van de betwiste gronden zodat niet kan worden nagegaan of hij de rechtmatige eigenaar is van deze grond en of hij deze daadwerkelijk van K. en F. heeft gekocht en zijn verklaring dat dit eigendomsdocument in Herat is gebleven zodat de grond verder kan worden verkocht de geloofwaardigheid van zijn vrees ten opzichte van de vorige eigenaars ondermijnt daar het weinig aannemelijk is dat hij die gronden alsnog wil doorverkopen aan andere mensen en zijn overgebleven familie op die manier blootstelt aan verdere bedreigingen van K. en F. in plaats van deze gronden opnieuw aan zijn belagers te verkopen, wat overigens een meer voor de hand liggende oplossing leek te zijn voor zijn problemen dan met zijn ganse gezin halsoverkop zijn geboorteland te verlaten op weg naar een onzekere toekomst, (iii) gelet op zijn weinig overtuigende verklaringen over het conflict met K. en F., evenmin geloof wordt gehecht aan de ontvoering van hun zoon aangezien deze daar rechtstreeks uit voortvloeit, ongeloofwaardigheid welke andermaal wordt bevestigd door de vage, tegenstrijdige en op veronderstellingen gebaseerde verklaringen die zij afleggen met betrekking tot deze ontvoering, en (iv) de door hen voorgelegde documenten niet vermogen bovenstaande appreciatie van hun asielaanvraag te wijzigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht. Inzake subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Herat in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat het door verzoekers gebrachte relaas in zijn geheel genomen iedere geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.1. Vooreerst acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat verzoekers nagenoeg geen informatie kunnen verstrekken over de personen die aan de basis zouden liggen van hun problemen.

2.5.1.1. In het verzoekschrift wordt in dit verband betoogd dat in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker de identiteit niet kent van de vorige grondeigenaars. Waar verzoeker wordt verweten eerst over één persoon, K. F., te hebben gesproken en nadien over twee personen, K. en F., voeren verzoekers aan dat de dossierbehandelaar dit verkeerd heeft begrepen. Zij wijzen erop dat zij sinds het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gesproken over twee personen. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor de vergissing rechtgezet en hij heeft benadrukt dat het om twee personen gaat. Dat hij niet zeker is over hun familienamen is volgens verzoekers allerminst bevreemdend aangezien in de Afghaanse context voornamelijk enkel de voornamen worden gebruikt.

Verzoekers overtuigen met hun betoog geenszins. Dat de dossierbehandelaar verzoeker verkeerd zou begrepen hebben, kan niet worden volgehouden wanneer verzoekers verklaringen er worden op nagelezen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat verzoeker het aanvankelijk meermaals over één persoon had wanneer hem vragen werden gesteld betreffende zijn problemen.

Zelfs wanneer de dossierbehandelaar tot twee maal toe aan verzoeker vroeg wie “de mannen” zijn met wie hij problemen kende, verwees verzoeker in zijn antwoord telkens naar “de persoon”. Op de vraag hoe deze persoon dan noemt, repliceerde verzoeker “Ik denk K.(...) F.(...)”. Verzoeker had derhalve meermaals de kans om te verduidelijken dat hij in feite met twee personen problemen kende. Pas wanneer de dossierbehandelaar uitdrukkelijk de vraag stelde of K. en F., de personen die betrokken waren bij het conflict in verband met de gronden, twee verschillende mensen zijn, bevestigde verzoeker dit (administratief dossier, stuk 3B, p. 21-23). Dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken wél melding maakte van twee personen doet geen afbreuk aan het voorgaande. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente verklaringen aflegt, zeker wat de feiten betreft die betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, in casu het aantal belagers en hun namen.

Zo in het verzoekschrift ter vergoelijking van het feit dat verzoeker onwetend is over de familienamen van K. en F. wordt aangehaald dat dit allerm minst bevreemdend is aangezien in de Afghaanse context enkel de voornamen worden gebruikt, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers blijven steken in een loutere bewering die op geen enkele concrete manier wordt gestaafd. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat een koopcontract voor grond, waar overigens veel conflicten over gaan zoals ook in het verzoekschrift wordt gesteld, wordt gesloten door partijen die mekaar nauwelijks kennen, in het bijzonder niet op de hoogte zouden zijn van de correcte en volledige naam. In casu is het nog minder aannemelijk dat verzoeker de namen van de verkopers niet zou kennen vermits deze jaren later plots de grond willen terugkopen en verzoeker daarvoor onder druk zetten en zelfs een poging tot ontvoering zouden hebben ondernomen die er toe leidde dat verzoeker zijn land van herkomst verliet samen met zijn familie. Tot wijst dient erop gewezen te worden dat de bewering in het verzoekschrift ook niet overeenkomt met de eigendomsakte die werd ingediend van een ander stuk grond. Daaruit blijkt dat in een koopakte de namen van de koper en de verkoper worden vermeld samen met de namen van de vader en de namen van de grootvader.

In de bestreden beslissingen wordt er voorts nog correct op gewezen dat verzoeker evenmin duidelijkheid kon scheppen over de band tussen F. en K., noch over het beroep dat zij uitoefenden. Tegen deze motieven wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat deze vaststellingen onverminderd staande blijven.

Gelet op het voorgaande concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt: *“Het is zeer merkwaardig dat u een stuk grond koopt van twee personen maar niet informeert naar hun achtergrond. Zeker gezien uw verklaringen dat zij gelieerd zouden zijn geweest aan de taliban in de periode waarin de aankoop gebeurde (CGVS p.25). Gezien het feit dat zij aan de basis lagen van de problemen waardoor u Afghanistan met uw gezin verliet zou men toch verwachten dat u zich beter zou geïnformeerd hebben over uw belagers.”*, overwegingen welke door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

2.5.1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt voorts dat verzoekers verklaringen over de banden tussen zijn belagers en de overheid, taliban, etc. steunen op ongefundeerde veronderstellingen en bijgevolg niet overtuigend zijn en verdere twijfels doen rijzen over het feit dat hij een conflict zou hebben gehad met deze twee personen. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de personen met wie zij problemen kenden machtige personen waren, het volkomen terecht is dat verzoeker vermoedt dat deze mensen allerlei connecties hebben en ook dit een alledaagse realiteit is in Afghanistan, komen verzoekers niet verder dan het volharden in de eigen verklaringen, het betwisten van de motivering van de bestreden beslissingen en het uiten van blote beweringen, waarmee zij echter geen aanvaardbare of plausibele verklaringen aanvoeren die de motivering van de bestreden beslissingen waar wordt gesteld *“Verder verklaart u dat Khalil en Farid nauwe contacten hebben met de gezagshouders. U spreekt over banden met de taliban, Ismael Khan en de regering. U bent er echter niet in geslaagd het CGVS hiervan te overtuigen vanwege uw zeer vage verklaringen. Eerst zegt u dat ze werkzaam zijn bij de overheid. Wanneer u daarna gevraagd wordt wat hun precieze functie was antwoordt u dat ze niet officieel werken voor de overheid werken maar contacten hebben bij de overheid en de politie. U kunt echter geen namen noemen van contacten bij de politie en verklaart dat u wist dat ze deze contacten hadden omdat u dat zag “als iemand op die manier mensen kan bedreigen en onder druk zetten is het duidelijk dat zij steun genieten” (CGVSp.25). Verder zegt u dat zij in de periode dat u die grond van hun kocht bij de taliban waren maar kan u opnieuw geen verdere informatie geven hieromtrent (CGVS p.25). Wanneer u gevraagd wordt met wie zij contact hadden antwoordt u bijvoorbeeld “Wie moet ik daarbij noemen? Gewoon de taliban..” (CGVS p.26). U maakt melding van een gasthuis van de taliban op zes winkels afstand van uw eigen winkel maar weet*

niet wie daar kwam, behalve "de taliban vooral, soms namen ze ook gewone mensen mee" (CGVS p.26). Verder wordt u gevraagd om iets specifiek te zijn over hun contacten bij de overheid en antwoordt u opnieuw ontwijkend dat u daar geen namen bij kan vertellen maar dat er mensen bij de overheid en de politie waren die u voordien bij de taliban heeft gezien (CGVS p.27)." kunnen verklaren of weerleggen.

2.5.1.3. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de Raad van oordeel dat verzoekers verregaande onwetendheid omtrent de personen die aan de basis zouden liggen van de problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht met zijn gezin Afghanistan te ontvluchten, zijn algehele geloofwaardigheid volledig ondermijnt. In zoverre verzoekers menen dat zij nogmaals ondervraagd dienden te worden indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat hun verklaringen te vaag waren, benadrukt de Raad dat het aan verzoekers is om door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig werden gehoord op 16 november 2011 (administratief dossier, stukken 3 en 3B), dat zij tijdens dit gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het gehoor van beiden plaatsvond in aanwezigheid van hun advocaat en van een tolk die het Dari machtig is. Verzoekers hebben aldus de kans gekregen om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van hun asielaanvraag aan te reiken. Omwille van hun uitermate beperkte kennis over de mannen die rechtstreeks verantwoordelijk zouden zijn voor hun problemen en hun beslissing om Afghanistan te verlaten, concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde grondconflict met K. en F.. Er kan overigens niet worden ingezien waarom verzoekers naar aanleiding van een tweede gehoor plots wel in staat zouden zijn geweest om meer concrete informatie over hun belagers te verschaffen.

2.5.2. De ongeloofwaardigheid van verzoekers' voorgehouden betrokkenheid bij een grondconflict wordt andermaal bevestigd door de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal (i) dat verzoeker niet de minste moeite heeft gedaan om de eigendomsakte van de betwiste gronden, die zich in Herat bevindt en dus gemakkelijk naar hem kan worden opgestuurd, te bekomen zodat niet kan worden nagegaan of hij de rechtmatige eigenaar is van deze grond en of hij deze daadwerkelijk van K. en F. heeft gekocht en (ii) dat zijn verklaring dat dit eigendomsdocument in Herat is gebleven zodat de grond verder kan worden verkocht de geloofwaardigheid van zijn vrees ten opzichte van de vorige eigenaars ondermijnt daar het weinig aannemelijk is dat hij die gronden alsnog wil doorverkopen aan andere mensen en zijn overgebleven familie op die manier blootstelt aan verdere bedreigingen van K. en F.. Indien verzoeker daadwerkelijk uit vrees voor zijn leven en dat van zijn gezin Afghanistan diende te verlaten, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij zijn overgebleven familieleden in Afghanistan eveneens zou willen vrijwaren van eventuele problemen met K. en F.. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband nog terecht opgemerkt dat verzoekers problemen opgelost zouden zijn geweest indien hij de gronden gewoon terug had verkocht aan zijn belagers. De argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift dat het accepteren van deze verkoop aan K. en F. aan de prijs die deze laatsten voorstelden neerkomt op het accepteren van het recht van de sterkste, kan bezwaarlijk worden aanvaard ter vergoelijking van verzoekers handelswijze. Dat iemand die zijn problemen in zijn land van herkomst zelf zou kunnen oplossen hieraan verzaakt louter om principiële redenen en een gevaarlijke reis en een onzekere toekomst verkiest voor zichzelf en zijn gezin is een bijzonder vreemde overweging en ondermijnt, zoals reeds wordt gesteld in de bestreden beslissingen, zowel de ernst van de voorgehouden vrees als de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.5.3. Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers betrokkenheid bij een grondconflict, kan evenmin geloof worden gehecht aan de poging tot ontvoering van verzoekers hun zoon, die immers het rechtstreeks gevolg zou zijn van dit conflict, ongeloofwaardigheid welke andermaal wordt bevestigd door de vage, tegenstrijdige en op veronderstellingen gebaseerde verklaringen die verzoekers afleggen met betrekking tot deze poging tot ontvoering.

In het verzoekschrift wordt er in dit verband op gewezen dat een medisch attest van het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis werd voorgelegd waaruit volgens verzoekers blijkt dat het verkeersongeval waarbij hun zoon betrokken was wel degelijk heeft plaatsgevonden. Zij menen dan ook dat de motivering van de bestreden beslissingen omtrent hun niet precieze verklaringen over de datum van het ongeval niet pertinent is. Met dit verweer gaan verzoekers volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissingen waar met betrekking tot dit medisch attest wordt gesteld als volgt: *"Het medisch attest dat door u wordt voorgelegd geeft aan dat uw zoon een litteken op de buik heeft dat veroorzaakt is door een*

auto-ongeluk. Dit document kan het oordeel van het CGVS niet wijzigen omdat dit attest bijna twee jaar na het incident werd opgemaakt en uw zoontje dit litteken op om het even welke manier kon oplopen. De vermelding op dit medisch attest van het auto-ongeluk is naar alle waarschijnlijkheid gebaseerd op wat u de dokter heeft verteld en vormt op zich dus ook geen bewijs." Verzoekers brengen geen concrete elementen of argumenten bij die een ander licht zouden kunnen werpen op deze appreciatie zodat de motivering dienaangaande staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. De Raad benadrukt te dezen nog dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. De behandelende arts doet slechts vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van de patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. In acht genomen wat voorafgaat, kan het medisch attest, waarvan het origineel werd neergelegd ter zitting, niet worden aanvaard als bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Dat de motivering van de bestreden beslissingen omtrent hun niet-precieze verklaringen over de datum van het ongeval niet pertinent is, kan bezwaarlijk worden bijgetreden. Gelet op het feit dat de poging tot ontvoering van hun zoon ongetwijfeld een diepe indruk moet hebben nagelaten en bovendien de directe aanleiding vormde voor verzoekers' vertrek uit Afghanistan, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij zonder probleem zouden kunnen weergeven wanneer deze poging tot ontvoering precies plaatsvond. Dat zij hiertoe niet in staat blijken te zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis zoals zij deze beschrijven.

In de bestreden beslissingen wordt tevens correct vastgesteld dat verzoeker slechts in vage bewoordingen kon aangeven wat er tijdens de poging tot ontvoering van zijn zoon precies is gebeurd en dat hij geen pogingen heeft ondernomen om zich hieromtrent terdege te informeren. Nochtans waren er blijkens verzoekers verklaringen verschillende ooggetuigen aanwezig op het ogenblik van de beweerde feiten en kan tevens worden aangenomen dat ook zijn zoon zelf uitvoerig zou hebben verteld over deze ontvoeringspoging. Dat verzoeker aldus niet beter kan toelichten wat er precies is gebeurd en op welke manier zijn zoon getroffen werd aan zijn buik, zet zijn geloofwaardigheid finaal op de helling.

2.5.4. In de mate verzoekers nog citeren uit de UNHCR Guidelines 2010 met betrekking tot grondconflicten, zij erop wijzen dat ontvoeringen en aanslagen op kinderen in het kader van conflicten met de ouders schering en inslag zijn in Afghanistan en stellen dat de realiteit in hun land aldus overeenkomt met hun relaas, gaan zij volledig voorbij aan de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering in Afghanistan persoonlijk betrokken te zijn geweest bij een grondconflict en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij omwille van dit grondconflict zouden hebben gekend, met name de poging tot ontvoering van hun zoon. De loutere verwijzing naar de UNHCR Guidelines 2010 met betrekking tot grondconflicten en de stelling dat ontvoeringen en aanslagen op kinderen in het kader van conflicten met de ouders schering en inslag zijn in Afghanistan, vermag dan ook niet de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Dat in de Afghaanse context grondconflicten inderdaad vaak voorkomen en er ook frequent ontvoeringen van kinderen plaatsvinden, betekent immers niet dat verzoekers en hun zoon hiervan persoonlijk het slachtoffer zouden zijn geworden en dat hun relaas waarheidsgetrouw is.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwisten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden daden van vervolging.

2.7. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partijen die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhalen. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in

strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partijen dienen door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielaanvraag van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.8.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moeten verzoekers het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar hun land van herkomst, wat zij in casu niet aantonen. In zoverre verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielaanvraag, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Dienvolgens kunnen verzoekers zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er op dit ogenblik in het district Herat in de provincie Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse. De verwijzing door verzoekers naar één van deze bronnen, namelijk twee pagina's statistieken uit een ANSO-rapport, cijfermateriaal die betrekking heeft op de verschillende Afghaanse provincies in hun geheel en waarbij verder geen gegevens per district worden opgenomen, doet geen afbreuk aan de correctheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch aan de vaststellingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze informatie heeft gekoppeld. De Raad benadrukt te dezen nog dat de bewering dat het aantal aanvallen in Herat is toegenomen met 115% betrekking heeft op de provincie Herat en niet op het district / de stad Herat, waarvan verzoekers afkomstig zijn. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende regio's in de provincie Herat. Gelet op de sterke variatie in de veiligheidssituatie in het westen, betekent het loutere feit dat volgens het ANSO-rapport de situatie in de provincie Herat verslechterd is, dus geenszins dat er in de stad Herat sprake zou zijn van veralgemeend, willekeurig geweld. Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift nog citeren uit de aan het administratief dossier gevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)" van 26 augustus 2010, laatst geüpdatet op 24 oktober 2011, ter staving van hun betoog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte besluit dat er een verbetering is in de veiligheidssituatie in Herat, leest de Raad in deze SRB wat betreft het jaar 2011, zoals overigens ook geciteerd in het verzoekschrift: "Op 2 april 2011 was er voor de eerste keer sinds 2009 een gewapende

aanval in de Herat stad. Volgens ANSO is dit ongebruikelijk en is de stad kalm. Eind mei 2011 gebeurde er in de stad een zwaar incident: een aanval met zelfmoordterroristen op een Italiaanse basis, waarbij vier doden vielen. Dit is echter een geïsoleerd incident. (...) ANSO meldt dat Herat en het omliggende district Injil relatief rustig zijn behoudens af en toe een IED (...) Er kan dan ook op basis van de geraadpleegde bronnen geconstateerd worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara geen sprake is van veralgemeend geweld.” (SRB, p. 24-25).

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoekers geen concrete informatie bijbrengen waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

2.7.2. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken en zij verwijzen in dit verband naar van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet.

Artikel 3 van genoemd Verdrag luidt als volgt:

- “1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.*
- 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”*

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen *“self executing”* zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1568/1, 24-25).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen inroepen.

In zoverre verzoekers er nog op wijzen dat UNHCR heeft gevraagd om een specifieke motivatie voor de kinderen te geven in de asielbeslissingen betreffende Afghanen, benadrukt de Raad dat dit slechts een niet-afdwingbare aanbeveling betreft zodat verzoekers hierop niet kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten.

2.7.3. In de mate verzoekers menen dat de bestreden beslissingen zich dienden uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouders, zij aanvoeren dat het evident is dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft, zij in dit opzicht stellen dat het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, zoals toegang tot school, medische hulp, ... van dien aard is dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit en zij in dit verband verwijzen naar de artikelen 2 (recht op leven), 3 (recht op menselijke integriteit) en 14 (recht op onderwijs) van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad vooreerst dat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar dat de moeilijke situatie waaraan terugkerende asielzoekers op het vlak van onderwijs en gezondheidszorg zouden blootstaan niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met een 'onmenselijke of vernederende behandeling' zoals gespecificeerd door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Behoudens de ongeloofwaardig bevonden poging tot ontvoering van hun zoon, voeren verzoekers in onderhavig verzoekschrift overigens geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar en het citeren uit rapporten van Amnesty International en UNICEF en het neerleggen van de documenten *"Country guidance regarding children in Afghanistan"* (tijdens het gehoor) en *"Selected country guidance and/or reference documents regarding children in Afghanistan"* (als bijlage bij het verzoekschrift) van UNHCR – twee lijsten met internetlinks naar publicaties omtrent de algemene situatie in Afghanistan, dan wel de situatie van specifieke groepen, waaronder kinderen – kan immers niet volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken dat ook in casu concreet aangetoond dient te worden. Tot slot wijst de Raad erop dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt geenszins dat zij, behoudens de ongeloofwaardig bevonden poging tot ontvoering van hun zoon, enige problematiek in verband met hun kinderen hebben aangebracht als reden waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten of als reden waarom zij niet zouden kunnen terugkeren. Zij kunnen derhalve dan ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ten kwade duiden dat hij daarmee geen rekening heeft gehouden.

Mede gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekers geenszins een schending van artikel 2 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan. Zij verwijzen louter naar cijfers van Amnesty International en UNICEF waaruit blijkt dat de graad van kindersterfte in Afghanistan in het algemeen bijzonder hoog is, doch tonen hiermee geen concreet risico voor hun eigen kinderen aan in Herat. Dezelfde redenering kan worden gevolgd wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14 van het Handvest. Ook hier halen verzoekers slechts cijfers aan van UNICEF, doch hieruit blijkt enkel dat de scholingsgraad bij Afghaanse kinderen laag is. Verzoekers brengen echter geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar Afghanistan geen onderwijs zouden kunnen genieten. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke manier de bestreden beslissingen een schending kunnen uitmaken van het "recht op leven" of van het "recht op onderwijs".

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers geen enkel medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat een van hen of hun kinderen medische problemen zou hebben waarvoor een specifieke behandeling vereist is, stelt de Raad vast dat verzoekers niet verder komen dan het uiten van een aantal blote beweringen waar zij in het verzoekschrift stellen dat er in Afghanistan een gebrek is aan medische en sociale structuren. Uit verzoekers' verklaringen blijkt overigens dat hun zoon een operatie aan de buik heeft ondergaan (administratief dossier, stuk 3B, p. 6, p. 21 en p. 30 en stuk 3, p. 11 en p. 13-14) zodat zij bezwaarlijk kunnen volhouden dat hun kinderen in Afghanistan van medische hulp verstoken zouden zijn. Een schending van artikel 3 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet kan derhalve niet worden aangenomen.

2.7.4. Waar verzoekers tot slot aanvoeren dat niet werd onderzocht of zij in aanmerking komen voor toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut, dient de Raad vast te stellen dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen besloten heeft tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zo wordt in de bestreden beslissingen op omstandige wijze uiteengezet waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd tot hun vertrek uit Afghanistan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn en/of dat de noodzaak aan subsidiaire bescherming niet zou onderzocht zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS